



Processó a Santa Maria de Tagamanent

Tagamanent

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Al Turó de Tagamanent.
Emplaçament Conjunt arquitectònic de Santa Maria de Tagamanent.

Coordenades:

Latitud: 41.73817
Longitud: 2.26733
UTM Est (X): 439074
UTM Nord (Y): 4620966

Classificació

Número de fitxa 08276 - 92
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Manifestació festiva
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Santa Maria de Tagamanent](#)

Autoria de la fitxa Anna M. Gómez
Data de registre de la fitxa: dc., 28/03/2001 - 02:00

Descripció

El gran nombre de processons i rumiages realitzats al santuari de Santa Maria de Tagamanent, fa que no es pugui descriure un sol tipus de processó. En les diades assenyalades, els habitants dels pobles de les rodalies de Tagamanent pujaven a peu al santuari, sobretot per Pascua Granada, i allí realitzaven diferents misses i ofrenes a la Verge.

Observacions:

Són diverses les rondalles i llegendes relacionades amb esdeveniments miraculosos i èpoques de càstigs i males. Una anècdota sobre males collites ens diu que en un estiu de secada terrible, la gent dels pobles i les masies van pujar en rumiatge a l'ermita de Tagamanent per demanar la pluja. Aquesta peregrinació no devia ser de tota manera, una processó gaire ortodoxa, car que no la dirigí cap capellà, sinó l'ermità del petit santuari, un home que hi vivia sempre. Els pagesos estaven desesperats per la manca d'aigua i la necessitat de pluja era angoixosa; no es podia anar amb massa contemplacions, sembla, ni amb solemnes rogatives. Així doncs, el bon ermità, persona decidida, es dirigí al cel amb paraules comminatòries i severes, no pas amb súpliques humils. Segons relació de l'àvia, a fora de l'ermita de cara a un firmanet massa temps de color blau, exclamà amb veu forta:

-Nostre Senyor, som aquí per l'aigua (o per la pluja) i volem pluja i no ens n'anirem sense pluja. I si no, envieu un llamp del cel que ho cremi tot!

Tot seguit es va congriar una espessa nuvolada i un veritable aiguat deixà remullats i feliços a tots els qui havien pujat a Tagamanent a demanar pluja, jujant el prestigi de l'ermità i el de l'advocació al santuari.

Història

La devoció a Maria Santíssima de Tagamanent va anar creixent, passant a ser un fervorós santuari marià. La documentació al respecte la tenim recollida en les diverses visites pastorals i la resta de documentació eclesiàstica, molta de la qual es troba al Bisbat de Vic desapareguda. Respecte el pelegrinatge a l'ermita, la documentació ens parla que nombroses parròquies veïnes pujaven a visitar la imatge, i que es repartien el dia de la visita, indicant una gran aflluència al recinte. La gent de la Garriga, pujava en processó el dilluns de Pasqua; els de l'Ametlla el dia de Sant Pere, La gent d'Aiguafreda el dia de Sant Marc; els de Vallcarca el dia de Sant Jaume i els de Valldeneu, el dilluns de Pasqua de l'Esperit Sant. Apareix, en diversos documents del s. XVI i XVII la devoció del poble de la Garriga a la Mare de Déu de Tagamanent, en forma de processó. També es documenten altres referències aïllades com que el 16 de juny de 1672 es feu constar haver pagat a Esteve Puig, obrer, per lo que ha gastat per la processó de Tagamanent, la suma de 4 lliures, 10 sous, 4 diners.

La processó es celebrava el dilluns de la Segona Pascua però en desconeixem els detalls ja que molta de la informació va desaparèixer durant la Guerra Civil. Es poden establir paral·lels a través de la consuetud de 1699 per a la Mare de Déu de Montserrat. La Garriga enviava cada any, en compliment d'un vot de terme, romeus a Montserrat i a Tagamanent, a més d'altres ermites; però a causa de les despeses de la Guerra de Successió, la situació canvià. El 1712 s'esmenta un ple de l'Ajuntament que tracta el tema, fent diverses propostes: que es canviï el lloc, que només es deixi fer la de Tagamanent. Sembla que les dues romeries del vot del terme es deixaren de fer conjuntament, i es canvia per un ofici a celebrar al Santuari de Puiggraciós, molt més proper.

Bibliografia

--Tagamanent relació històrica de l'antiga imatge de Maria Santíssima que's venera en sa Iglésia Parroquial del mateix nom. Impremta R. Anglada 1901. ANGLADA, M.A. (1990) "La secada: un vell malson" a Associació d'Amics i Veïns de Tagamanent. n.5. CASTELLS, J.(1992). Tagamanent i la Garriga. Associació de Veïns i Amics de Tagamanent, 25, p. 170-172. GÓMEZ, M. (1992). Antecedents dels nostres aplecs. Tagamanent i la Cova de la Verge. Associació d'Amics i Veïns de Tagamanent, n. 28. MAURI, J. (1953). Història de la Garriga. Barcelona. Vol. II, p. 171.